

Vänstern bör inte överge sandinisterna

Det är inte rätt att överge sandinisterna

Britten Roger McKenzie återvänder från Nicaragua och frågar sig varför många progressiva i västvärlden anser sig kvalificerade att fördöma den nicaraguanska rörelsen som dagligen kämpar mot USA-imperialismen.

Under mitt besök i Nicaragua för att fira den sandinistiska revolutionens 44-årsdag sa fackföreningsledaren Jose Antonio Zepeda för mig att "USA hatar inte Nicaragua. De har bara intressen i vårt land."

Det är så sant - och jag skulle också vilja säga att vänstern borde visa ett större intresse för Nicaragua. De borde snarast ersätta den propaganda från kalla kriget som högerpressen förmedlar.

Nyheten om mitt besök för att markera årsdagen av störtandet av den USA-stödda Somozadiktaturen 1979 möttes med negativa kommentarer hemma i Storbritannien - för att uttrycka det mildt - i vissa delar av vänstern.

Många av dem som nu tvivlar på eller till och med fördömer FSLN (partinamnet, mer känt som sandinisterna) var människor som inte hade tvekat att stödja revolutionen 1979 under en period då många av oss verkligen fruktade för framtiden i en tid av till synes oändlig ackumulering av kärnvapen.

All denna rädsla sammanfattades av kärleken mellan Thatcher och Reagan som byggde på Milton Friedmans monetarism från Chicagoskolans fria marknad.

FSLN representerade ett ögonblick av hopp och en återgång till den romantiska eran med vänstergerillakämpar som övervann alla odds för att besegra den Yankee-stödda härskande eliten, i Fidel Castros och Che Guevaras anda från Kuba.

Efter valsegern 1984 genomförde FSLN snabbt stora förändringar inom utbildning och hälsovård. Men man accepterade sin förlust mot högern 1990 i ett starkt USA-influerat val. Kanske gjorde FSLN:s acceptans av resultatet och deras beslut att inte återgå till väpnad kamp vissa människor tillräckligt upprörda för att de skulle dra tillbaka sitt stöd.

Den massiva omvandlingen av ekonomin bort från vad som var ett nästan halvfeodalt landsbygdssystem var trots allt nu förlorad när högern inledde sin egen kärleksaffär med Chicagoskolans modell för nyliberalism. Under privatiseringens mörka dagar förlorades arbetstillfällena, levnadsstandarden föll och fackföreningarnas medlemsantal sjönk till nära nog försumbarhet. Men långt från rampljuset fortsatte FSLN att organisera.

Kanske för att mycket av detta arbete utfördes långt från offentlighetens ljus kan många ha trott att FSLN helt enkelt hade gett upp de revolutionära idéerna. När FSLN återkom till makten i valet 2006 beslutade man sig för att vara mer pragmatisk, och en del av

detta beslut grundade sig på en önskan att inte reta den US-amerikanska bjässen. Kanske trodde vissa tidigare anhängare att detta innebar att FSLN slutligen övergett den revolutionära andan och sålt sig till kapitalismen.

Även när nederlaget för det USA-stödda kuppförsoket 2018 fick FSLN att åter anta en mer aggressiv vänsterinriktad och antiimperialistisk linje, pekade några fortfarande på vad de ansåg vara brister i vissa politiska ståndpunkter. Vi kan alla bli besvikna när inte allt som vi vill ska hända blir verklighet och önska att saker och ting gick snabbare - eller när vi ser ståndpunkter som vi helt enkelt inte håller med om. Vi har alltid rätt att kritisera - och många på vänsterkanten behöver knappast någon inbjudan för att göra det - men jag anser också att det är människor i kampens centrum som har rätt att bestämma prioriteringarna och takten i denna kamp. Allt annat är arrogant, självbelåten och nedlåtande politisk kolonialism.

Kanske borde vi ha en större förståelse för de materiella omständigheter som Nicaragua och andra nationer står inför, för att använda en nu till synes omodern term, tredje världens länder. Nicaragua står inför den ständiga faran av ett militärt ingripande från Förenta staterna. Vi måste alltid komma ihåg att detta land med 6,5 miljoner invånare befinner sig i skottlinjen för Förenta staterna, den starkaste och mest aggressiva militära styrkan i världshistorien.

Ralph Gonsalves, premiärminister i Saint Vincent och Grenadinerna, talade i Nicaragua 2022 och sa om USA: "Varför i Guds namn, med ett land som är så stort, med så stora resurser, med sådan militär styrka, varför skulle de vilja ge sig på ett litet land som Nicaragua?"

Monroedoktrinen ger det bredare strategiska svaret på denna fråga. Doktrinen har kallats hörnstenen i USA:s utrikespolitik sedan den lades fram av USA:s president James Monroe 1823. Den har fyra grundläggande punkter.

För det första skulle USA inte blanda sig i de europeiska stormakternas inre angelägenheter eller i kriget mellan dem - även om de uppenbarligen gör det, vilket kriget i Ukraina tydligt visar.

För det andra sade USA att man erkände och inte skulle lägga sig i befintliga kolonier och beroendeförhållanden på västra halvklotet - ett annat löfte som man ständigt har brutit.

För det tredje var västra halvklotet stängt för framtida kolonisering - i själva verket av vem som helst utom de själva.

Slutligen skulle varje försök från en europeisk eller annan makt att dominera eller kontrollera någon nation på västra halvklotet ses som en fientlig handling mot USA.

Doktrinen bidrog till att skapa begreppet "Amerikas bakgård", områden som föll inom USA:s dominans, särskilt Latinamerika och Karibien.

President Theodore Roosevelt kompletterade doktrinen 1904 genom att säga att USA förbehöll sig rätten att ingripa i ett latinamerikanskt lands interna angelägenheter i fall av uppenbara och kroniska missgärningar, "oegentligheter", från detta lands sida.

Så vad innebär egentligen "oegentligheter" i USA:s ögon? Svaret är till synes allt som USA anser går emot dess ekonomiska och strategiska militära intressen, inklusive allt som kan föra en nation närmare en oberoende politik som inte automatiskt erkänner USA:s hegemoniska styre över planeten.

FSLN:s störtande av den korrupta Somozafamiljens kriminella företag 1979 var ett hårt slag mot den amerikanska regeringen och de multinationella företagen. USA hade samarbetat med sina företag och Somozas gangsters för att plundra landet. När Reagan kom till makten i USA 1980 hjälpte hans regering till att finansiera de högerinriktade rebellmiliserna, kända som Contras, i deras hemliga, brutala och olagliga krig mot sandinisterna. Så sent som 2018 var USA djupt involverat i Nicaragua och stödde kuppförsoket mot FSLN-regeringen och den propaganda i media som skapades för att rättfärdiga det.

Utmaningen från norr är lika konstant som daglig. Den sprider sig till USA:s klientinstitutioner som EU, G7 och FN. Så när vi har

kritik att framföra, låt oss ha dessa dödliga påtryckningar i åtanke och faktiskt lyssna på vad människor som lever med detta varje dag har att säga - snarare än att bara påtvinga vår egen första världssyn på dem som befinner sig i en direkt kamp mot USA-imperialismen.

För dem som redan har bestämt sig för att Nicaragua nu är en diktatur under president Daniel Ortegas påstådda järnklack, säger jag: besök landet och se själva. Om det finns förtryck i landet så såg jag det inte när jag reste kors och tvärs. Vad jag såg var människor som arbetade hårt för att bygga ett nytt land trots alla de påfrestningar de står inför. Det är varken sextigt eller romantiskt. Det är det hårda arbetet med att förse människor med bröd och rosor - och det kommer att ta tid. Jag anser att vänstern bör stödja sandinisterna i deras kamp. Det gör jag verkligen.

Roger McKenzie, Morning Star 230728 (ZT)

[Now is not the time to abandon the Sandinistas | Morning Star \(morningstaronline.co.uk\)](#)

HÄV BLOCKADEN MOT KUBA!

Bli en del av solidaritetsrörelsen!

Bli medlem i Svensk-Kubanska!

Eller skicka ett bidrag till Stödfonden

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer, arbetslösa och studerande)

Swish 123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Bidrag till insamlingen ?Mediciner till Kuba?

PG 23 57 15 ? 0 ELLER Swish 123 182 37 72